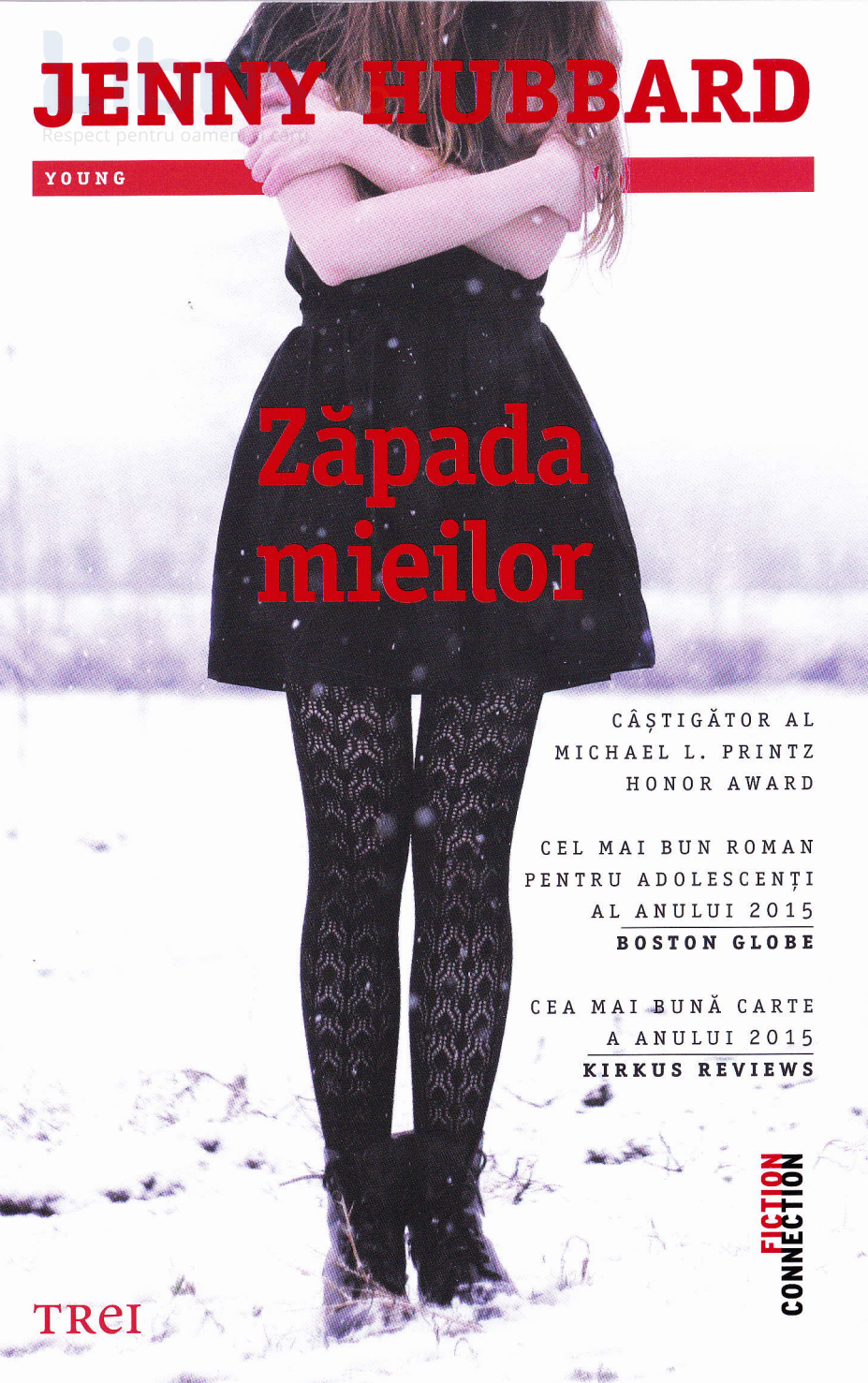

JENNY HUBBARD

respect pentru oamenii cărții

YOUNG

Zăpada mieilor

CÂȘTIGĂTOR AL
MICHAEL L. PRINTZ
HONOR AWARD

CEL MAI BUN ROMAN
PENTRU ADOLESCENȚI
AL ANULUI 2015
BOSTON GLOBE

CEA MAI BUNĂ CARTE
A ANULUI 2015
KIRKUS REVIEWS

TREI

FICTION
CONNECTION

Jenny Hubbard

Zăpada mieilor

Traducere din engleză și note de Ionela Chirilă

Unu

În ziua în care Emily Beam sosește la școala de fete Amherst — în ianuarie, la jumătatea primului ei an de liceu — circulă tot felul de zvonuri. Emily nu arată precum celelalte fete, care par toate scoase din revistele de modă. Nici nu vorbește ca ele, și poartă și altfel de pantofi. Stând pe patul în care n-a dormit niciodată, în prima cameră pe care a împărțit-o vreodată cu altcineva, Emily îi spune blondei înalte, cu părul creț, de lângă fereastră, că a venit din Boston. Nu e o minciună. Acolo a stat în ultima lună.

K.T. dă din cap și-și coboară privirea spre picioarele lui Emily.

— Cât porți la papuci?

— 37, îi răspunde Emily.

K.T. se duce la dulapul ei și dezgroapă de acolo o pereche de saboți bleumarin cu tocuri din lemn.

— Poftim, i-i întinde K.T. Poartă-i pe ăștia.

Emily își scoate din picioare pantofii ei, Mary Jane¹, cu talpa din cauciuc.

¹ Pantofi Mary Jane — unul dintre cele mai cunoscute tipuri de pantofi de damă, caracterizat prin prezența unei barete subțiri în dreptul gleznei, pe partea interioară a piciorului. Numele provine de la eroina unor benzi desenate de la începutul anilor 1900.

— O să-ți fie cu un număr mai mari, spune K.T., și o să mergi destul de greu pe pietricelele de pe-aici, dar măcar n-o să-și bată nimeni joc de tine.

Emily își pune saboții, în timp ce K.T. ia pantofii Mary Jane și-i lasă să cadă — *zdrang, zdrang* — în coșul de gunoi din inox.

— Poți să porți și pijamale la ore, dacă vrei, zice K.T. Multe dintre noi o fac.

Emily analizează pe îndelete eleganța simplă a colegiei ei de cameră: cămașa albă, cu gulerul răsfrânt, purtată peste pantaloni, cardiganul din cașmir mov, colierul din mărgelile mici turcoaz, cizmele maro, din piele întoarsă, cu botul ros. Emily se uită în jos, la picioarele ei imense în papucii străini.

— Trebuie să mă duc la baie, zice ea.

— Mai ții minte unde e? o întreabă K.T. și-i face semn cu mâna. Chiar la capătul holului.

La baie, Emily își prinde părul ei lung într-o coadă de cal dezordonată, așa cum a văzut că se și poartă pe-aici. Dimineață — în prima ei zi de școală — va purta hano-racul ei cu Harvard, pe care și l-a luat din Boston. Cât privește școlile cu internat, Emily n-are nici cea mai vagă idee la ce standard se ridică Școala de Fete Amherst („ASG”² îi spune K.T. — ca ask, cu g în loc de k). Școală cu internat? Nici nu s-a gândit vreodată că ar fi posibil; nici în ruptul capului nu i-ar fi trecut prin minte așa ceva. Și până i-a convins mătușa Cindy pe părinții lui Emily că era o chestie necesară, ASG rămăsese singura școală dispusă s-o primească, și asta numai pentru că aveau un pat

² În engleză, în original — Amherst School for Girls („ASG”). Joc de cuvinte între abrevierea numelui școlii de fete cu verbul englezesc „ask” — a întreba.

Resp liber de când fosta colegă de cameră a lui K.T., Hannah, fusese exmatriculată pentru că se strecura nopțile afară din internat ca să se întâlnească pe ascuns cu rezidenți din campusul universitar.

— Acum ești una dintre Fetele Hart, îi spune K.T. lui Emily în drum spre sala de mese.

— Una dintre fetele inimă³?

— Mda, zice K.T. Adică una dintre fetele care locuiesc în Hart Hall⁴.

— A, OK, răspunde Emily.

Internatul nu arată precum cele pe care le-a văzut ea prin filme sau prin fotografii. E o casă, de fapt, o căsoaie victoriană, întinsă pe o suprafață mare, o clădire vopsită în cenușiu, cu marginile roșiatice, ascunsă în spatele unui rând înalt de boschete.

— Amherst n-a fost de la bun început un loc potrivit pentru Hannah. Locul ăsta ține de cap și Hannah, ei bine, la Hannah totul era despre trup.

Rezidenții din campusul universitar. Internate cunoscute drept conace. Cantine cărora li se zice săli de mese. Ca să fie în stare să supraviețuiască aici, Emily va trebui să învețe un cu totul alt limbaj.

Poate de asta și poemul vine ca o furtună în această primă noapte la ASG. Înainte, Emily nu scria poezii decât dacă i-o cerea vreun profesor la școală, dar acum, de îndată ce se întinde în patul de o persoană, amplasat sub tavanul de mansardă, din lemn vechi, versurile încep să se desfășoare precum panglicile și ea nu e în stare să adoarmă până nu le strânge ghem, la loc.

³ Alt joc de cuvinte între omofonele heart (inimă) și Hart (nume propriu).

⁴ În engleză, în original, coridor, culoar, sală de mese etc.

*La început, se ridică în picioare: o deschizătură
între gardurile vii, înalte,
retezate. Poate să meargă, întâi
un picior, apoi celălalt,
peste pietricele.*

*Totul pare atât de englezesc,
Atât de civilizat, până când
dai de ultima stație.
Ultima stație. Ultima
stație. Gardul viu glăsuiește
cu însăși vocea verde
a vântului. Dar ce oameni vorbesc
pe limba gardului?
Ce hartă îmbătrânită
îi arată unei fete
calea?*

*Nu există nicio inscripție luminată
care să-i arate drumul.
Nici firimituri de pâine
pe-o potecă oarecare. Poate
dacă ar fi un creion
cu radieră, ar putea
să se șteargă
singură.*

Emily Beam, 15 ianuarie 1995

Doi

Emily îi aruncă o privire lui K.T. care, înainte să adoarmă, își pune căștile în urechi și ascultă muzică clasică atât de tare, încât Emily poate s-o audă din partea cealaltă a încăperii. Și Emily ar trebui să doarmă. E cinci dimineța și, peste trei ore, după un careu întrunit special pentru celebrarea vieții lui Martin Luther King Jr., va trebui să facă față primei zile de cursuri. Dacă Emily ar fi pusă în situația de a povesti cuiva ce s-a întâmplat în biblioteca Liceului Grenfell County, de unde ar putea începe? Cât de disperat să fi fost Paul ca să fi făcut așa ceva? Emily n-o să înțeleagă niciodată, niciodată. Chiar să nu-și fi dat seama, în momentul în care a apăsat pe trăgaci, că lumea va merge înainte fără el? Chiar să nu fi înțeles că, odată mort, nu va mai aparține niciunui loc?

Emily își lasă capul pe birou, deasupra poeziei pe care a scris-o și închide ochii. Încearcă să vadă dincolo de întuneric, așa cum a tot făcut în ultimele treizeci și patru de nopți. Încearcă să-l înțeleagă pe Paul. Grenfell County, cu ținuturile ei întinse, nu a avut parte de prea multă violență. Cel mai violent lucru care s-a pomenit vreodată în toată istoria regiunii Grenfell s-a întâmplat la liceu.

La liceul la care nu se va mai întoarce niciodată. A doua zi după ce ea și părinții ei au ajuns în Boston, mătușa Cindy le-a sugerat, discret, în timp ce mâncau o tartă de pui, să-i găsească lui Emily un internat, poate chiar unul în Massachusetts, unde ar putea să-și termine primul an. Părinții ei au fost de acord. Nu era o idee bună ca Emily să se întoarcă acasă și să fie ținta șoaptelor și a privirilor incomode și, evident, a amintirilor.

Emily era șocată. Ziceai că trăiește într-o poveste a Fraților Grimm. Internat? Numai orfanii și ratații, și odoarele răsfățate ale bogătanilor se duc la internat. O să fie disprețuită acolo, o să facă mișto de ea. Va deveni bătaia de joc a tuturor. Așa că Emily a făcut o criză de nervi, care n-a avut niciun efect. A sărit în sus în jurul mesei și a dat cu piciorul în canapeaua din birou și a aruncat toate revistele adunate pe măsuța de cafea a mătușii Cindy, împrăștiindu-le prin toată încăperea. Le-a zis părinților și mătușii că sunt niște monștri. Când le-a spus că-i urăște, s-au uitat la ea, cu fețele împietrite.

Emily a rămas timp de o lună de zile la mătușa Cindy care-și luase asupra ei sarcina de a o face pe fată să-și revină, închiriind filme pe anumite teme. La prima incursiune în centrul de închirieri, Blockbuster, au luat filme cu acțiunea în Paris — fusese alegerea lui Emily. Următoarea dată, mătușa Cindy a ales filme despre adolescenți la liceu.

— N-ai trăit, până n-ai văzut *The Breakfast Club*⁵, i-a zis mătușa Cindy. Filmul era despre cinci adolescenți care nu

⁵ Cunoscut în românește sub numele de „Școala de sâmbătă”, *The Breakfast Club* (1985), în regia lui John Hughes, tratează temele universale ale adolescenței: sentimentul apartenenței, în contextul căutării identității și al trecerii de la copilărie la maturitate.

se cunoșteau foarte bine și care au fost pedepsiți să stea împreună în biblioteca școlii, într-o zi de sâmbătă.

Emily a scuturat din cap.

— Chiar crezi că-i o idee bună să mă uit la ceva care se petrece în biblioteca unei școli?

— Emily, i-a răspuns mătușa Cindy, ai șaptesprezece ani. Cred că ești deja suficient de inteligentă cât să poți deosebi ficțiunea de realitate.

Numai că, tocmai aici e buba. Emily nu e atât de sigură. Dacă o poveste e spusă de prea multe ori, faptele se topesc și se amestecă, precum bucățile de unt. Exemplu grăitor: la nici patruzeci și opt de ore de la moartea lui Paul, anumite persoane din Grenfell County ziceau că încercase să-l folosească pe domnul Jim, omul de serviciu ciung, pe post de țintă de tir, când, de fapt, cei doi doar au trecut unul pe lângă celălalt, în momentul în care Paul se îndrepta spre bibliotecă.

Un alt exemplu grăitor: o fată nouă își face apariția la internatul de la Amherst, după vacanța de iarnă, și zvonurile deja umblă cum că fata cea nouă a avut niște probleme destul de nasoale la vechea ei școală. Pentru că, altfel, de ce-ar apărea așa, din senin, la mijlocul anului, într-un loc în care nu are nici prieteni, nici relații, nici trecut?

Emily și mătușa Cindy au stat așa, pe canapea, pierzând timpul, până după Crăciun și Anul Nou, mâncând floricele de porumb și uitându-se la niște filme cretine cu adolescenți tocilari, care reușesc să depășească toate obstacolele, sau cu virgine care până la urmă cedează.

Înainte de Boston, înainte de ASG, Emily nu și-a dorit nimic mai mult decât să fie iubită de un băiat. Când avea paisprezece ani, cincisprezece, șaisprezece, le privea

pe majoretele din trupa școlii cum înfloreau cu fiecare iubit pe care-l aveau. Deveneau mai frumoase, cu acea frumusețe pe care numai încrederea în sine ți-o dă. Timp de patru luni, și Emily a avut parte de acea frumusețe.

Dar aici, la ASG, era înconjurată de fete mult mai sigure de ele decât ea, fete cochete și bine întreținute, care dormeau cu fotografia iubitului la cap și care vorbeau zilnic cu el la telefonul din hol. Băieții erau ținuti la o distanță respectabilă. Tipa care le-a prezentat, ei și părinților săi, campusul s-a grăbit să le explice că se organizează seri de dans aproape în fiecare weekend, la care vin băieții de la școlile din zonă, dar Emily nu vrea să aibă de-a face cu băieții sau cu serile de dans. Nu vrea să aibă nimic de-a face nici cu poeziile, dar, în umbra prelungă a morții, poezia se strecoară tiptil-tiptil.

Când alarma lui K.T. sună la șase jumate, Emily e deja trează și îmbrăcată cu hanoracul ei cu inscripția Harvard, cu o pereche de blugi Levi's („N-ai cum să dai greș cu ei”, i-a spus K.T.) și, în picioare, cu singura pereche de ciorapi groși pe care-i are. Saboții o așteaptă lângă ușă, însă ea rămâne la birou, mâzgălind de zor.

K.T. se întoarce în pat.

— Hei, ia te uită! Stai să arunc și eu ceva pe mine. M-ai inspirat să nu mă duc în pijamale azi.

Când a coborât scările îmbrăcată în alb, în ziua înmormântării lui Paul, mama i-a spus să se ducă sus și să-și pună o pereche de pantaloni negri din stofă de lână. Emily i-a răspuns să se ducă la dracu'. În biserică, a stat îngrămădită între părinții ei. Să treacă prin chinurile înmormântării a fost ca și cum ar fi încercat să străbată printr-o ceață cenușie și întunecată, prin care se deslușea vocea lipsită de trup a părintelui Wright:

— În timpul scurt cât a fost printre noi, Paul Wagoner a trăit după învățămintele lui Hristos... Nu vom ști niciodată de ce Paul a făcut ceea ce-a făcut... cu ajutorul lui Dumnezeu și al fiecăruia dintre noi, vom reuși, în cele din urmă, să acceptăm acest fapt...

Paul.

Paul.

Pall⁶.

Pe 12 decembrie, în timp ce sunetul sirenelor se apropia de liceu, elevilor li s-a spus, prin intercom, să rămână în sălile lor de clasă sau să se îndrepte spre una apropiată. Au început să circule tot felul de teorii: că domnul Dees, șeful formației, a făcut un atac de cord; că doamna Ziegler, profesoară de geometrie la clasa a noua, s-a prăbușit peste proiector după ce a rezolvat o problemă deosebit de dificilă. Nimeni nu i-a rostit numele lui Paul Wagoner. Nimeni. Paul era în echipa de fotbal. Nu petrecea ore întregi în fața televizorului. Râdea în gura mare la glumele prietenilor, chiar și la cele nu tocmai reușite. Bea lapte la prânz. Nu era dintre cei cu o față permanent încruntată și nici nu era genul care se îmbrăca numai în negru. Deja începea să se facă frumos, un băiețuș de la țară care încă nu se împlinise complet. Nu era cel mai popular băiat din clasele mari, dar nu era nici cel mai puțin popular. Era undeva la mijloc, ca mai toți adolescenții. Practic, toată lumea din Grenfell County a mers la înmormântare. Profesorii lui Paul și domnul Burton, directorul școlii, stăteau în stranele din față, mai la marginea rândului. Soții Wagoner stăteau în stranele din față, pe mijloc: părinții lui Paul și alți câțiva adulți pe care Emily nu-i cunoștea,

⁶ În limba engleză, în original: giulgiu, lințoliu, coșciug, sicriu. În limba engleză, cuvintele Paul și Pall sunt omofone, citindu-se pol.

probabil unchi și mătuși. Carey, sora mai mică a lui Paul, stătea lipită de bunica lor, Gigi. Fusesse arma lui Gigi cea cu care se încheiase totul. Paul o furase duminică dimineață, când toți ceilalți membri ai familiei erau la biserică.

Cât de ciudat trebuie să se fi simțit Paul, strecurându-se în dormitorul bunicii lui, deschizând noptiera; ce trist să ia pentru sine ceea ce ar fi trebuit să fie o ancoră într-o mare de suferință după moartea bunicului lui Paul. Stând în lunga procesiune din fața bisericii, Emily a încercat să-i zâmbească lui Gigi, dar Gigi nu se uita la nimeni — ținea ochii închiși. În picioare, spre spatele bisericii, stătea domnul Jim, omul de serviciu al școlii. Emily se gândise la el cu doar câteva ore în urmă, în timp ce stătea în fața dulapului, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Domnul Jim avea doar un braț — brațul drept — și Emily se hotărâse să se îmbrace fără să se folosească de brațul ei stâng. Sutienu era imposibil de pus, așa că l-a aruncat înapoi în sertar. Pantalonii negri, din stofă, aveau trei nasturi, dar rochia albă avea fermoar, așa că și-a pus rochia pe ea. Pantofii Mary Jane pe care voia să-i poarte aveau barete, așa că trebuia să se mulțumească cu cizmele negre de ploaie.

Emily s-a aplecat, cercetând întunericul cu degetele mâinii ei drepte întinse ca niște tentacule. Cizmele astea erau undeva, în fundul dulapului. Îngâna bucăți de cântece pe care le compunea în cap, fără nicio noimă. *(Cizmele astea sunt făcute să meargă spre locul în care iubitul zace în sicriu.)* După ce a dat peste cizme, le-a așezat pe podea, la capătul patului, cu gurilor lor de cauciuc căscate înspre tavan. Avea să stea în picioare pe marginea patului și să sară direct în ele, dar dacă avea să cadă și să-și rupă glezna? Părinții ei ar fi fost nevoiți s-o ducă la spital și n-ar mai fi ajuns niciunul la înmormântare.

Emily a lăsat cizmele acolo unde erau și s-a întors pe pat, până când se făcea timpul să plece, și atunci avea să le încalțe doar cu o mână.

Paul îi spusese că, atunci când va muri, ar fi vrut să fie incinerat. (*Cenușă ești și în cenușă te vei întoarce, iar viețile noastre s-au spulberat în vânt.*) Voia să uite că Paul i-a spus vreodată ceva. Voia să se ascundă sub pat, să intre în pământ și să uite tot ce s-a întâmplat.

Paul.

Pall.

În lumina difuză a lămpii de pe birou, în timp ce K.T. e prin baia de la capătul culoarului, Emily deschide dicționarul și caută cuvântul: *pall*.

1. o pânză, de regulă din catifea, care se așterne într-un sicriu, pe un catafalc sau peste un mormânt.

2. un sicriu.

3. orice acoperământ care se așază peste, se întinde peste ceva, înfășoară ceva, în special în întineric sau tristețe.

Pall, atunci, ca în *pallbearers*⁷. Opt membri ai echipei de fotbal — prietenii lui Paul și prietenii lui Emily. Nu vrea să-și facă prieteni la ASG, pentru că va trebui să-i mintă. E destul de greu și-așa că trebuie s-o mintă pe K.T., dar ce alternativă are? Când o minciună duce la alta, zidurile labirintului se înalță din ce în ce mai sus.

K.T. își bagă capul în încăpere și-i face semn. Emily își aruncă geanta de școală peste umăr și-și urmează colega de cameră spre sala de mese care e bine luminată și cât se poate de zgomotoasă.

⁷ În limba engleză, în original: persoană care poartă sicriul la înmormântare.